

Ergenekon dessany we Nowruz baýramy

Category: Kitapcy, Taryhy makalalar

написано kitapcy | 23 январа, 2025

Ergenekon dessany we Nowruz baýramy ERGENEKON DESTANI ve NEVRUZ BAYRAMI

1993 yılında beşinci baskısını yaptığımız “Türk Ergenekon Bayramı / Nevruz” adlı eserimizde yer alan Ergenekon destanı ve Nevruz konusundaki düşüncelerimiz öyle anlaşılıyor ki bazılarını rahatsız etmiş bulunmaktadır. Kürtlerin bayramı Ergenekonize ediliyor veya Ergenekon Moğollar’ın söylencesidir, Nevruz İran halklarının bayramıdır vb. gibi fikirler öne sürülmüştür. Eserimizde Ebu’l Gazi Bahadır Han’dan aldığımız Ergenekon destanının Türk topluluklarındaki çeşitli varyantlarını tespit ederek daha sağlıklı olarak destanı ortaya çıkarmaya çalıştık. Reşideddin’in eseri dışında daha önceleri Ergenekon’la ilgili hiçbir Moğol efsanesi olmadığı halde, Türk tarihinde çeşitli Türk topluluklarında bu destanın çeşitli varyantlarını bulmak mümkündür. Köktürkler’in türeyiş efsanesi sayılan, kabul edilen Ergenekon efsanesi ile ilgili özellikle Çin kaynaklarından Sui, Wei, Kuzey Chou hanedan tarihlerinde oldukça geniş bilgiler bulunmaktadır. Hatta bu bilgiler bazı tarihi olaylarla iç içe anlatılmış olup, efsane ile tarihi olaylar arasında ilişkinin kurulabilmesini mümkün kılacaktır.

Sui devri (681-617) Çin tarihinde Köktürkler’in türeyiş efsanesi yer almakta ve V. yüzyıl tarihi olaylarına da ışık tutmaktadır. Bu dönemde Sarı Irmağın batısından Turfan’a kadar uzanan geniş coğrafyada Tsü-k’ü Hunları adı verilen bir Türk devleti bulunmakta olup Budizm inancında idiler. Budizm’le ilgili bu dönemden kalan sanat eserleri oldukça çoktur. Köktürkler’in hakan soyu olan A-Sihi-na soyunun hakimiyetinde Köktürk boyları Tsü-k’ü Hunları bünyesinde varlıklarını devam ettirmekte idiler. Köktürkler’in hakim olduğu bölge Batı

Denizi çevresidir. Bu coğrafi çevre 35° Kuzey-106° Doğu, enlem ve boylamları arasında uzanan P'ing-Liang, King vadisi, bugünkü Kansu ve Batı Denizinden ibarettir. Batı Denizi, bugünkü Kansu'nun büyük bir bölümünü kapsadığı gibi, Ötüken'e kadar uzanan, Etsin-göl ırmağının döküldüğü Goşin-nor ve Soyonor tuzlu göller ve bataklıklardan meydana gelmektedir. Turfan havzası bu illerin batısında yer almaktadır.

Sui tarihinde tarihî olaylar efsane ile iç – içe anlatılmakta olup, Ergenekon efsânesine önemli bir kaynak teşkil etmektedir:

“Kök-Türkler'in ecdadı P'ing-Liang'da yaşayan çeşitli “Hu” cinslerinden karışık bir boy idi. Bu boyun adı A-Shi-Na idi... Tabgaç Fagfûru T'ai Wu-ti, Tsü-k'ü Hunları'nı 444 yılında mağlûp edince, beşyüz aileden meydana gelen A-Shi-Na boyu kaçtı...”.

Tsü-K'ü Hunları ile bunlara bağlı olan A-Shi-Na boyunun Çinliler'in önünden çekildikleri, Gobi'yi aşarak Turfan'a yerleştikleri anlaşılıyor. Budizm'in Turfan'da yayılması muhtemelen bu tarihten sonradır. Daha sonra 460 yılında Çin kaynaklarında Ju-Ju/Juan-Juan olarak geçen Avarlar'ın Turfan bölgesine saldırdıkları ve Ergenekon efsânesine temel teşkil eden katliâma sebebiyet verdikleri anlaşılmaktadır. Büyük katliâmın cereyan ettiği bölge olarak Etsin-göl mansabı bataklıkları tahmin olunmaktadır. Daha sonraki yıllarda bütün şiddetiyle devam edecek olan Köktürk – Avar mücadelesinin temeli bu tarihi olaya dayanmaktadır. Bu katliâmla ilgili olarak Sui hânedânı tarihi şu bilgileri ihtiva etmektedir:

“Erkek veya kadın, yaşlı veya genç, istisnasız olarak hepsi düşman devletin askerleri tarafından öldürülmüştü. Bir küçük oğlan çocuk hayatta kalmıştı. Ona acıdılar ve onu öldürmediler. Fakat ayaklarını ve ellerini keserek onu orada bulunan büyük bataklığa attılar. Bataklıkta bir dişi bōri yaşıyordu. Dişi bōri çocuğa yiyecek ve et getirdi. Et yiyerek çocuk ölümden kurtuldu. Sonra dişi bōri ile münâsebeti oldu ve dişi bōri gebe kaldı. Komşuları olan (düşman) devlet bir adam

yollayarak çocuğu öldürdü. Yanındaki böriyi de öldürmek isteyince, o anda, dişi böri sanki rûhani bir hüviyet aldı. Kendini ilk önce "Batı Denizinin (Etsin-göl mansabı, göller bölgesi) doğusunda, sonra Turfan'ın kuzey – batısında bir dağda buldu.

Dağın eteğinde bir mağara vardı. Dişi böri mağaranın içine girince, orada bir çayırlık buldu. İkiyüz li kadar genişlikte idi. Bu çayırdaki dişi böri on çocuk dünyaya getirdi. Birinin adı A-Shi-Na idi. Börinin çocuklarından en akıllısı olan A-Shi-Na hakan seçildi. Hakan ordusu kurdular ve önüne bir direk tepesinde böri başı tasviri diktiler..

Birkaç yüz aile olmuşlardı; Hep beraber mağaradan çıktıkları zaman, Ju-Jular'ın hizmetine girdiler..

Altın-dağ (Altın-yış)'ın güney eteklerinde yaşarlarken demircilik ederlerdi."

Kuzey Chou Tarihi (556- 581) Kök-Türkler'in sığındıkları bu münbit ovanın dağ silsilesi ile çevrili olduğuna işaret etmekte ve Köktürkler'in "bir dişi böriden türedikleri" hususunda aynı şekilde vurgulanmaktadır.

Köktürkler'i mağaradan çıkaran kişi Sui Tarihine göre A-Hien-Şad'tır. Köktürk Devleti bunun torunu Bumin Kağan tarafından kurulmuştur. Buminden sonra Köktürkler'in kağanı olan Moka (553- 572), Tapar (572-581) zamanlarında Juan-Juanlar, Çinliler ve Eftalitler (Akhunlar) mağlûp edilerek bütün Orta Asya'ya hakim olunmuştur.

Bu ilk Köktürk kağanlarının (Bumin, Moka ve Tapar) mezarları Hangay silsilesinde Buguta'nın 10 km. kadar batısında "Kağan Mezarlığı"ndadır. Bu bölgede bu dönemden kalan Soğdca bir mezar kitabesinde Ergenekon efsânesini anlatan resmin yer aldığı görülmektedir. Resimde son Köktürk çocuğu, diz çökmüş elleri kesilmiş halde, kollarını yere dayamış ve başını eğmiş olarak gösteren ve dişi bir böri bu çocuğu karnı altında koruyan bir şekilde tasvir edilmiştir.

Köktürkler'in bu ilk yerleşim yeri olan Batı Denizi Zeki Velidi Togan tarafından "Si-Hay" olarak adlandırılmaktadır. Ergenekon denilen yerin yani kurtla çocuğun sığındığı yer ise

Kao-Çang yani Uygur bölgesinin kuzeyindeki dağlarda bir yer olması gerektiğini ileri süren Togan, Kao-Tachang'ın şimdiki Urumçi bölgesi olduğunu, kuzey-batıdaki dağların ise Tanrı Dağları'nın kuzey kesimlerine tekabül ettiğini vurgulamaktadır. Efsânenin devamında Kök-Türkler'in demircilik yaptıkları yerin ise Doğu Türkistan'ın güney-doğusundaki Altın dağları olmalıdır.

Çinlilerin Wei sülâlesinin tarihinde de bu Köktürk efsanesinin başka bir varyantını bulabiliyoruz. Kaynakta Türk prenslerinden birinin ismi "Çu-çe" olarak geçmektedir ki bu Türk destanlarında "Şu" adıyla tanınan, Tanrı Dağları'nın orta kesimlerinde yer alan "Çu" havzasına hakim olan Türk hânedanının atası olacaktır. Kaynağımızda efsâne şu şekilde anlatılmaktadır:

"Komşuları olan düşmanların hücumlarına uğrayınca bunların hepsi ölmüş, yalnız on yaşında bulunan kurt anneden doğmuş İ-Çini-Setu sağ kalmış. Buna bir dişi kurt rastgelmiş, onu bir mağaraya götürüp orada emzirip beslemiş. Büyüyünce bu ana kurttan dört oğlu olmuş. Bu çocuklardan dördüncüsünün adı Na - Tulu - Şa (İsîâmî rivayetlerde Nutel), halkını kurt ananın vatani olan Ba-si-si-şı dağlarında yerleştirdi. Halkı ona "Türk ismini ve "A-hien-Şe" lâkabını verdi."

Diğer Türk gruplarından Sakalarda, Usunlar'da, Karluklar da, Kalaçlar'da, Uygurlar'da "kurttan türeyiş" motifi tespit edilmiştir. XII. yüzyıla kadar siyasi alanda pek varlıkları hissedilmeyen Moğollar'ın Çengiz Han'la dünya siyasetine kısa bir süre de olsa yön vermeleri "Türk" kavramından ürken Batılı bilim adamlarınının Moğol faktörünü ön plâna çıkarma çabaları için bir gerekçe kabul edildi. Özellikle Türk tarihi ile ilgili bir çok unsur Moğollar'a mal edilmeye gayret gösterildi. Bunun son örneğini Talat Tekin teşkil etmiştir. 19 Nisan 1993 tarihli Cumhuriyet Gazetesinde "Türklük Kurultayı, Nevruz ve Ergenekon" adıyla kaleme aldığı köşe yazısında Ergenekon destanınının Moğollar'a ait olduğunu ileri süren Talat Tekin yazısını *"İran'ın yada İranlılar'ın 2500 yıllık malı*

olan Nevruz bayramını al, sonra bunu Moğollar'ın türeyiş söylencesi Ergene Kun ile birleştirip 'Türk Nevruzunu' diye örs üzerinde demir döverek kutlamalar giriş. 1500 yıllık Türk tarihinde kutlanacak yeter sayıda bayram ya da anılacak yeter sayıda olay yok mudur ki bu gibi "maletmeler"e kalkışıyor ve ele güne karşı gülünç durumlara düşüyoruz."

Talat Tekin öyle anlaşılıyor ki 21 Mart 1993 tarihinde Antalya'da yapılan "Türk Devlet Ve Toplulukları Dostluk Kardeşlik ve İşbirliği Kurultayı"nda 40'ın üzerinde Türk topluluğunun 1000'in üzerinde delegeyle katıldığı muhteşem olaydan, ilk defa Türk dünyasını bu şekilde bir araya getiren bu kurultaydan rahatsızlık duymuştur.

Kurultay'ın 21 Mart'ta açılışı, o gün için Ergenekon'dan çıkışı temsil eden törenlerin yapılması ve bu törenlere Devlet büyüklerinin katılması Sayın Tekin'i Cumhuriyet gazetesindeki bu mahut yazısını yazmaya sevk etmiştir.

Yazıdaki iddialardan birisi "... bu kurultayda Nevruz böylece resmî ağızlar tarafından İlk kez bir "Türk bayramı" ilân edildi. Oysa Nevruz, adı üstünde, bir İran ya da İranlı bayramıdır. Çünkü bir kez Nevruz Türk bayramı olsaydı adı da Türkçe olurdu. Oysa Nevruz Türkçe değil, Farsça'dır. Bilindiği gibi Nev "yeni", ruz da "gün" anlamındadır. Nevruz böylece "yeni gün", "yıl başının ilk günü" demek olur. İkinci olarak, Nevruz bütün dünya literatüründe İran kökenli bir yılbaşı, ya da bahar bayramı olarak gösterilir... İran'ın ya da İranlıların 2560 yıllık malı olan Nevruz bayramı.."

Sayın yazar "Nevruz" kelimesinden hareketle bu bayramı İranlılara mal etmekte ve eğer Türk bayramı olsaydı adının da Türkçe olması gerektiği gibi ilginç bir iddia öne sürmektedir. Türk milleti gibi çeşitli din ve kültür çevrelerine girmiş, ilişkide bulunmuş, karşılıklı etkileşim içinde olmuş bir millet için bunu önemli bir husus gibi öne sürmek mümkün değildir. Aynı basit düşünceden hareketle adı Mehmet, Ahmet, Mustafa veya Talat olan kişilerin adları Türkçe olmadığı gerekçesiyle Türk olmadıklarını iddia etmek gerekiyor? Nevruz kelimesinin başındaki "Nev, nav, nay" kelimesinin menşei Hind'tir. Oradan İran'a ve Avrupa dillerine geçmiştir.

Rusça'da "novi", Almanca'da "neu", Lâtincede "neo", Yunanca'da "neos" şekillerini almıştır. 21 Mart gününün bayram olarak kutlanmasıyla ilgili olarak eski Sümerler'den, Türkler'den, Japonlar'dan, Amerikan yerlilerinden, İranlılar'a kadar çeşitli milletlerde ve tarihe mal olmuş topluluklarda gelenekler tespit edilmiştir. Bu sahalarda çalışan bilim adamlarının mitolojik ya da kozmolojik olarak bu günle ilgili birçok araştırmaları vardır. İran'da bu bayramın 2500 yıldan beri kutlandığı şeklinde ki iddia gelişi – güzel ortaya atılan iddiaların bir yenisinden başka bir şey değildir. İran'ın kuruluşunun 2500. yıldönümünü kutladığı 1969 tarihini dikkate alırsak, kuruluş tarihi M.Ö. 531 yani Kuraş/Kuros /Keyhüsrev'in Med Kralı Astiyag'ı mağlûp ederek Pers krallığını kurduğu tarihtir. M.Ö. 539 ya da 538 tarihinde Kuraş'ın Babil devletine son vermesi ve Kral Nabukednazar'ı öldürmesi günü de Nevruz'a başlangıç yapılmaktadır. Aynı şekilde Med kralı Keyaksar'ın Asur Krallığına son verdiği M.Ö. 612 tarihi de Nevruz'a başlangıç kabul edilmiştir.

Sayın yazar hiç bir araştırmaya girme zahmetinde bulunmadan peşin hükümlerle Nevruz bayramını İran'a mal etmekten çekinmemektedir. Ancak eski İran halklarının yılbaşı festivalleri genellikle sonbaharda yapılmakta idi. Eylül – Ekim aylarından zamanla yılbaşı festivali Nisan ayına daha sonra da Mart ayına alınmıştır. Demirci Gâve hikâyesiyle Şehnâme'de yer alan bayram günü 31 Ağustos'ta olup halen Demavend bölgesindeki İran halkı bu günü Iyd-i Kürd adıyla kutlamaya devam etmektedir. Dolayısıyla yılbaşının 21 Mart'a tekabül edişiyle ilgili törenler mitolojik ve kozmolojik geleneklere dayanmaktadır. Bu manada Nevruz ya da Mart Dokuzu Türk mitolojisi, Oniki Hayvanlı Türk Takvimi ile ilgili olduğu kadar Çin-Hind-İran-Mezopotamya uygarlıklarındaki bir takım geleneklerle de ilgili olabilir. Türkiye'de bu törenler Türk kültürünün bir parçası olarak ele alınmakta ve kutlanmaktadır. Türkler'in Ergenekon'dan 21 Mart günü çıkışıyla ilgili törenler yapmalarını esas alan Ergenekon Destanı'nın Türkler'e ait olmadığını bunun Moğollar'a ait bir "söylence" olduğunu ileri süren Sayın Talat Tekin, Ergenekon ve Börte Çine

terimlerinin Türkçe değil Moğolca olduğunu Ünlü İranlı tarihçi Reşideddin'in Cıami'-üt-Tevarih adlı eserinde, destanın Moğollar'a ait olduğunun belirtildiğini iddia etmektedir.

Sayın Talat Tekin Türkler ve Moğollar'ın kurt'a Açına (Moğolca açino) adını verdiklerini ve bu terimin müşterek bir terim olduğunu bildirmektedir. Kök-Türkler'de de Açena terimi kullanılmıştır. Budha kültü ile ilgili höyüklere de "açına" denilmektedir. Hudud'ül-âlem kitabında bu terim "Asena" olarak geçmektedir.

Börte-çine şeklindeki Moğolca söyleniş, Türkçe Böritegin'in muharrefidir. Türkçe "t" sesi Moğolca' da "ç" sesine dönmüştür. Bunun birçok örneği vardır. Türkçe Ot-tegin, Moğolca'da Ot-çegin halini almıştır. Türkçe Tengiz/Deniz, Moğolca'da Çengiz haline dönüşmüştür. Aynı şekilde "Kurt Prens" anlamında kurttan türeyen ataya Türkler Böri-tegin adını verirler bu terim Moğolca'da "Böri-çiğın, Börçigin, Börte-çino" şekillerini almıştır.

Böri Tegin adı Köktürkler'de ve Karahanlı prenslerinde oldukça yaygın bir Türkçe addır. Merkezi şimdiki Kabil yakınlarındaki Begram olan Saka/İskit Türkleri'nin atalarının adı da Böri-Tekin idi. El-birûnî'de bu "Borih-tegin" olarak zikredilmiştir.

Sayın Tekin, "tarihçilerimiz İlhanlılar dönemi İran'da yaşayan Reşidüddin'in aslında Türkler'e ait olan bu türeyiş söylencesini, tam anlamıyla Moğollaştırmış, Moğollar'a mal etmiş olduğu görüşündedirler. Bu görüşe katılmak zordur.", şeklinde destanın aslında Moğollar'a ait olduğu kanaatindedir. Reşideddin ve Ebu'I-gazi Bahadır Han'da Türk ve Moğol terimleri Sayın yazarın da bildiği gibi farklı mütalâa edilmemiş, aynı boyun, aynı soyun bir parçası olarak düşünülmüştür. Moğollar'da Reşideddin'den önce bu destanı hatırlatacak ne bir olay ne de başka bir efsane mevcut olmamıştır. Hatta Reşideddin'de zikredilen Ergenekon destanının değişik herhangi bir varyantına dahi rastlanmamıştır. Halbuki Türkler'de, Türkler'in değişik boylarında türeyişle ilgili olarak Ergenekon destanının bir varyantını bulmak mümkündür. Reşideddin XIII. yüzyılda

yaşamıştır. Ancak ondan yediyüz yıl önceki Çin kaynaklarında yazımızın başında yer alan Kök-Türk türeyiş efsanesi kaydedilmiştir. Hatta Bugut (Buguta) bölgesindeki anıt mezarların kitabelerinde bu olayı anlatan kabartmalar yer almaktadır. Olay Türk topluluklarında tarihi tespit edilemeyen bir zaman diliminden günümüze kadar yaşamıştır. Dolayısıyla Moğolların Ergenekon Türk destanına kendilerine bir yücelik kazandırması bakımından diğer Türk kültür unsurlarına sahip çıkması gibi sahip çıkmışlardır. Kök-Türkler'e özenerek kendilerine "Kök Moğol" demişlerdir. Bundan da öte önemli olan Moğollar'ı bir devlet olarak yükselten Çengiz Han'ın menşei meselesidir. Bu konuya fazla girmeden bir küçük notla meseleye açıklık getirmek istiyorum. Emir Temir fermanlarına "Öge menü" şeklinde Moğolca olarak başlarken, Çengiz Han "Çengiz Han sözüm" şeklinde Türkçe başlardı. Moğollar, kendilerini Türklerle birlikte imparatorluk noktasına yükselten bu hükümdarın menşei ile ilgili Böritegin oğlu olmasından hareketle Türk destanına bal gibi sahiplenmişlerdir, Sayın Talat Tekin bu kanaatta olmasa da...

Yazısının sonunda Sayın Tekin 1500 yıllık Türk tarihi deyimini kullanmaktadır ki bu görüş de oldukça enteresandır. Kıstas nedir, bu tarih nasıl tespit edilmiştir. Belli değil.

Bilindiği gibi millî semboller, tarihin derinliklerine giden, başlangıç noktası açıkça belli olmayan millî ve estetik düşüncelerdir. Günümüzde uydurulmuş şekiller değildir. İnançlarda, geleneklerde, dil ve edebiyatta bunların yansıması günümüze kadar ulaşmıştır. İşte Nevruz/Ergenekon bayramı da böyle bir geleneğin günümüzdeki uzantısıdır. Bugün için yapılan törenler, bu günle ilgili inançlar, gelenekler zamanla yoğrulmuş ve nesilden nesile intikal etmiş millî değerlerimizdir.

Bütün Türk milletinin, Türk dünyasının Nevruz, yeni yılı kutlu olsun.

Prof. Dr. Abdülhalûk M. ÇAY. Taryhy makalalar